



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 172/12
17.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву који је поднео М.Д. из Д., К., преко пуномоћника Ђ.М., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда II-4 Уп 104/11 од 02.02.2012. године, уз учешће противне странке Жалбене комисије Владе Републике Србије, у предмету конкурса, у нејавној седници већа одржаној дана 17.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Побијаним решењем Управног суда II-4 Уп 104/11 од 02.02.2012. године, одбачена је тужба тужиоца Д.М. за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда II-4 У 9621/10 (2009) од 07.04.2011. године, којом је одбијена његова тужба изјављена против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 111-00-18/2009-01 од 28.04.2009. године. Означеним решењем Жалбене комисије од 28.04.2009. године је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Министарства за дијаспору број 111-00-6/2009-02 од 05.03.2009. године, којим је П.Н. примљена у радни однос у Министарству за дијаспору, на радно место канцеларијско-документациони послови у звању референта у Одељењу за правне и опште послове Министарства за дијаспору, по спроведеном јавном конкурсном објављеном у "Службеном гласнику Републике Србије" број 3/09 од 16.01.2009. године.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона и ускраћивања зајамчених права, понављајући наводе из тужбе и цитирајући наводе које је суд дао у образложењу тог решења, указује да из образложења побијаног решења од 02.02.2012. године, не произилази правна и квалитетна анализа која би могла да поткрепи оцену и став суда из изреке тог решења којом се тужба одбацује. Сматра да је суд у образложењу побијаног решења пропустио да примени одредбе чл. 33, 34. и 38. Закона о управним споровима, да је тужбом за понављање поступка у управном спору у потпуности удовољио одредби члана 59. Закона о управним споровима о садржини тужбе за понављање поступка, да је за нове чињенице сазнао по достављању пресуде од 07.04.2011. године при чему је уредно испоштована и одредба члана 57. Закона о управним споровима о роковима за тражење понављање поступка. Са ових и осталих разлога изнетих у захтеву предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев као основан и поништи, укине или преиначи незаконито решење од 02.02.2012. године и надлежном суду врати предмет или наложи наставак судског поступка пред надлежним судом по тужби од 08.06.2009. године.

Противна странка Жалбена комисија Владе Републике Србије је, поступајући по налогу Врховног касационог суда, доставила списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није доставила одговор на захтев. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да тужилац није учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање управно-судског поступка у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, јер се понављање може дозволити само ако је засновано на чињеничном стању које је суд сам утврђивао а из пресуде Управног суда II-4 У9621/10 (2009) од 07.04.2011. године види се да је суд исту донео на основу чињеница утврђених у управном поступку, а не на основу чињеница утврђених на расправи пред судом.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну оцену услова за примену одредаба члана 56. став 1. тачка 1. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Ово из разлога што из достављених списа Управног суда II-4 Уп 104/11 и списа истог суда II-4 У 9621/10 (2009), произилази да тужилац није учинио вероватним постојање правног основа за понављање управно-судског поступка окончаног одлуком Управног суда II-4 У 9621/10 (2009) од 07.04.2011. године, прописаног чланом 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, као ни постојање битних процесних грешака приликом доношења судске одлуке којом је окончан поступак чије се понављање тражи, прописаних тачкама 2. до 6. става 1. члана 56. Закона о управним споровима. Стога је, по оцени Врховног касационог суда, Управни суд правилно закључио да тужилац није учинио вероватним постојање ниједног од законских основа изричито прописаних чланом 56. Закона о управним споровима за понављање управно-судског поступка, окончаног одлуком тог суда II-4 У 9621/10 (2009) од 07.04.2011. године.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева истицане и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се њима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у побијаном решењу о постојању услова из члана 60. Закона о управним споровима у вези члана 56. став 1. истог закона за доношење решења о одбачају тужбе у овом управном спору. Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.01.2013. године, Узп 172/12

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.